

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
Pe străinătate 300 Lei

Înscriasă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava Mică sub Nr. 3-1938.

Proprietar: Mitropolia Română Unită din Blaj
Întemeietori: **† Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior**
Director, **IULIU MAIOR** Redactor, **SEVER BARBU**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Sfârșit de an școlar

A mai trecut încă un an de școală. Grăbite, poate și de mersul lumii și de întâmplările uluitoare de peste hotare, școlile și-au închis porțile.

Anul care s'a dus a fost însă un an greu, de temeri și încercări pentru toată lumea. Un an greu pentru părinți, pentru elevi și pentru profesori.

Deschise într-o vreme, când în alte părți lumea se învâluia în focul ucigător al războiului, școlile au avut de întâmpinat în anul acesta greutăți mari. Mulțumită însă împrejurărilor, țara ne-a fost ferită de război. Anul școlar s'a încheiat în pace și liniște.

Acum, când școlarii și-au luat din nou sborul spre vetrele părințești, sunt potrivite câteva îndemnuri pentru părinți și școlari.

Vacanța este o vreme lăsată școlarilor pentru odihnă și pentru întărire. Trupurile tinere, istovite de greul învățării, au lipsă și de odihnă, ca să-și refacă puterile și să poată începe cu nădejde de izbândă noul an școlar.

Anul acesta s'au cerut însă eforturi mari dela toți locuitorii țării. Se cade deci ca și școlarii să renunțe la dreptul pe care-l au la odihna vacanței. Să nu mai facă pe domnișorii și să dea o mână de ajutor părinților. Oricât de mare ar fi, chiar student, să se rușineze de a mai rămâne în sat cu bătrânii și schilozi, și să plece la muncă împreună cu ai casei. Să pună voinicește mâna pe sapă, plug, furcă ori coasă și să țină locul celui plecat să păzească hotarele. Părinții, cari au copii de școală să nu se uite acum la cartea pe care a învățat-o odorul lor și să-l pună la lucru. Munca nu necinstește pe nimenea. Nici chiar pe un domnișor din ultimele clase de liceu, sau universitar

Să nu uite apoi școlarii să meargă la biserică, în dumineci și sărbători și să aibă o purtare frumoasă în sat. Aceasta le va face cinste lor, școlii unde învață și părinților. Un școlar în vremea vacanței trebuie să fie un îndrumător pentru tinerii de seama lui, rămași acasă, o pildă frumoasă, nu un îndemn spre viață stricată și rea. Nu se poate gândi cineva la un lucru mai urât, decât un școlar, fiind capul răutăților și blăstă-mățiilor în sat, prin purtarea lui rușinoasă și destrăbătată.

Și Oradea are episcop-ajutor pe păr. Dr. Ioan Suciu, prof. de teologie dela Blaj

Zilele trecute am primit vestea că și I. P. S. Dr. Valeriu Traian Frențiu dela Oradea și-a cerut dela Roma episcop-ajutor, iar Preafericitul Părinte Papa Pius XII l-a numit pe păr. Dr. Ioan Suciu, profesor la Academia Teologică din Blaj.

Nou numitul episcop s'a născut la Blaj în ziua de 3 Decembrie a anului 1907, așa că încă nu a împlinit nici 33 de ani. Tatăl său a fost conducătorul Tipografiei și Librăriei Seminarului Teologic și protopop onora; mamă-sa, Maria născută Coltor, a fost sora multdeplânsului canonic și deputat dela Blaj Dr. Ioan Coltor, iar moșul său de pe mamă Augustin Coltor un bun tipograf la Blaj.

A fost familia fierertatului Vasile Suciu o familie foarte cucernică, având de crescut nu mai puțin de 10 copii, dintre cari numai unul a murit, iar 9 au rămas orfani de tată și de mamă.

Noul episcop a primit dela părinții săi o creștere foarte aleasă, mai ales însă mamă sa, care era o femeie foarte evlavioasă, a avut mare înrâurire asupra sufletului lui. Liceul l-a făcut la Blaj, de unde a fost trimis în anul 1925, după examenul de bacalaureat, la Roma, în seminarul colegiului grecesc, iar cursurile

Și acum, la sfârșit de an, să nu uite părinții, că un sfârșit de an este pentru ei ca un seceriș, când pot vedea rodul și sporul făcut la învățatură de odraslele lor. Dacă rodul a fost bogat și secerișul bun, atunci să lase copilul să meargă înainte pe drumul pe care a început. Dacă însă au avut de pe urma lui seceriș slab, să-l oprească, până mai este vreme, acasă ori să încerce să-l dea la altă școală pe care o crede mai potrivită. Să ceară pentru aceasta sfatul preotului, al dascălului din sat sau chiar al profesorilor pe cari i-a avut copilul lui.

Sunt școli unde, poate, copilul lui va face isprava mai mare și va putea ajunge bine în viață. Sunt așa școlile comerciale și cele industriale, a căror absolvenți sunt încă destul de căutați și bine plătiți.

Vremea de vacanță rămâne pentru părinți ca ei să cumpănească și să aleagă bine, spre ce fel de școală vor îndrepta pașii copilului lor.

le-a ascultat 3 ani la Universitatea de Propaganda Fide și 3 ani la Universitatea Angelicum, venind acasă ca doctor în filosofie și în teologie.

Sosit la Blaj, mitropolitul de ple memorie Dr. Vasile Suciu îl numește în anul 1932 profesor de religie și de limba Italiană la Școala Comercială de băleți din Blaj, unde-și face datoria cu mare însuflețire, fiind foarte iubit de elevi. În toamna anului 1935/36 este mutat, tot ca profesor de religie, la Liceul de băleți „Sf. Vasile cel Mare” din Blaj, iar în cursul anului școlar 1936/37 conduce Internatul Vancean de băleți fiind rectorul aceluia. În 1938/39 este numit profesor la Academia Teologică din Blaj. Ca profesor și-a dat toată silișca să dea o creștere cât mai bună elevilor săi, de aceea a întemeiat revista pentru tinerime: „*Tinerimea Nouă*”, care este cea dintâi de acest fel la noi Români.

A scris următoarele cărți: Pier Giorgio Frassati în 1935, Morala creștină pentru clasa a șasa de liceu în 1939 și Catehismul Ilustrat în color pentru c'asa întâia primară.

Neobosit a lucrat păr. Dr. Ioan Suciu ca misionar. A ținut misiuni populare nu numai în foarte multe parohii dela noi din Arhidieceză, ci și din celelalte patru dieceze. Înainte de Paști, în săptămâna mare ori în săptămâna, a cinca a postului mare, a ținut, de câțiva ani încoace, exerciții spirituale în catedrala din Blaj, totdeauna câte o săptămână, în fiecare seară.

Ca conferențiar îl găsim, când la București, când la Galați, Oradea, Târgu Mureș ori Cluj, chemat nu numai de ai noștri, ci și de romano-catoicii.

Tot Sfinția Sa a introdus *îngrijirea sufletească a studenților*, intrunindu-și pe foștii elevi lună de lună, vreme de 5 ani, în câte o sală din Cluj și întreținându-se cu ei. În forma aceasta ascăpat pe mulți studenți dela perirea morală sigură.

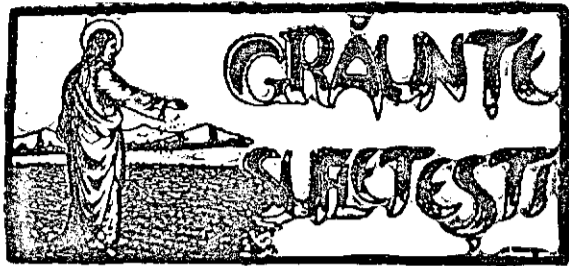
S'a interesat însă de elevii săi și ivara, ducându-i la munte și stând cu ei împreună an de an, câte 3-4 săptămâni în tabără, petrecându-și cu ei împreună, slujindu-le sf. liturghie și ținându-le și predici zilnic.

Mult s'a străduit păr. Dr. Ioan Suciu și pentru creșterea și încreștinarea tângănușilor, dintre cari pe mulți l-a învățat rugăciunile, l-a pregătit pentru spovedanie și pentru întâia împărtășanie.

Noi credem că numai rugăciunilor neîn-cetate ale micii sale răposate i-se poate mul-

țami că Părintele Nelucu, cum îl cunoaște întreg Blajul, a putut ajunge atât de tânăr la înalta treaptă a arhieriei.

Bunul Dumnezeu să-i dea sănătate și putere, ca în marea și însemnata slujbă ce l-a hărăzit, să fie la culmea chemării.



Citirea apostolului și a evangheliei, sfârșitul liturghiei catehumenilor.

După cântarea întretisfântului preotul atrage luarea aminte a poporului prin cuvintele: „Să luăm aminte”, adăugând îndată și: „Pace tuturor”, iar cantorul răspunzând cu: „Și spiritului tău”. Nu se poate adevărat înțelege ceace ni-se vestește prin scrierile apostolilor fără de a avea pace sufletească. Urmează apoi numai decât prochimenul, adevărat două versete din psalmi, pe cari le citește cantorul. Zicând apoi din nou preotul: „Înțelepciune”, atrage atențiunea credincioșilor asupra cărții din care se citește apostolul. Urmează pe urmă din nou: „Să luăm aminte” și numai decât apostolul.

Citirea apostolului înseamnă chemarea apostolilor de către domnul nostru Isus Cristos și trimiterea lor la predicare, spre a găti calea Domnului. De altă parte citirea apostolului înainte evangheliei mai înseamnă și predicarea sfântului Ioan Botezătorul, care a pregătit calea Mântuitorului.

După citirea apostolului preotul îl binecuvăntă pe cetăț cu: „Pace fie”, iar el răspunde cu: „Și spiritului tău, aliluia”. În cursul cântării acestora preotul cădește altarul și zice o foarte frumoasă rugăciune pe care, pentru frumusețea ei, o dăm și noi aici:

„Strălucește în inimile noastre, iubitorule de oameni Stăpâne, lumina cea nestricăcioasă a cunoștinței dumnezeirii tale și deschide ochii minții noastre spre înțelegerea evangheliceștilor tale propovediri. Pune întru noi și frica ferocitelor tale porunci, ca toate poștele trupului calcându-le, viață sufletească să petrecem, toate celea ce sunt spre bunăplăcerea ta gândind și făcând. Că tu ești sfințirea și lumina noastră și fie mărire înălțăm, Tatălui și Fiului și Spiritului Sfânt, acum și pururea și în veci vecilor. Amin.”

Tămăderea arată harul lui Dumnezeu care se revarsă asupra noastră prin citirea și ascultarea cu vrednicie a cuvintelor din sf. Scriptură. Cântarea „aliluia” adevărat „lăudați pe Domnul” este asemenea sunetului trâmbiței, cu care se anunță sosirea regelui și arată bucuria noastră cu care îl întâmpinăm și preamărim pe Isus, care ne propovăduiește învățăturile sale prin sf. Scriptură.

Zice apoi preotul: „Înțelepciune, drepti, să ascultăm sf. evanghelie, pace tuturor” și „Citindu-se sf. evanghelie dela... să luăm aminte” și se citește evanghelie.

În vremea aceasta crâsnicul ori doi copilași țin în fața evangheliei una ori două lumini aprinse, spre a arăta că Isus este lumina lumii și spre a ne aduce aminte

că trebuie să umblăm în lumina evangheliei. După citirea evangheliei preotul sârută evanghelia, spre a arăta marea cinste cu care e dator față de Domnul Cristos și unirea noastră a tuturor cu cele auzite din sf. evanghelie.

Urmează apoi o ectenie, prin care preotul îi provoacă pe credincioși, să se roage pentru mai marii bisericii, pentru capul statului, pentru ceice sunt cu frica lui Dumnezeu, pentru ceice aduc daruri la biserică, pentru ceice cântă și pentru poporul ce stă înainte și așteaptă mila dela Dumnezeu.

Când se slujește sf. liturgie pentru vreun mort ori bolnav preotul citește aici ecteniile rânduite pentru aceasta.

Numai decât apoi îi provoacă preotul pe „pe cei chemați”, adevărat pe catehumeni, să se roage ei înșiși lui Dumnezeu, apoi îi provoacă pe credincioși ca și ei să se roage pentru „cei chemați”, ca Domnul Dumnezeu să-i miluiască, să-i învețe cuvântul adevărului, să le descopere evanghelia dreptății și să-i unească cu sfânta sa catolică și apostolică biserică. Pe urmă se roagă și el însuși pentru ei, zicând: „Măntuește-i, miluește-i, apără-i și-i păzește, Dumnezeule cu darul tău.” În sfârșit îi provoacă să-și plece capetele, iar el se roagă din nou pentru dânși în taină, să caute spre ceice și-au plecat capetele și să-i învrednicească în timp cuvios băii nașterii de adona (adevărat sfântului botez), iertării păcatelor și vesmântului nestricăciunii, să-i unească cu sfânta sa catolică și apostolică biserică și să-i numere cu turma sa cea aleasă, ca și aceștia împreună cu noi să preamărească preacinstitul și de mare cuviință numele lui Dumnezeu, al Tatălui și al Fiului și al Spiritului Sfânt, acum și pururea și în veci vecilor.

„Cei chemați” se numeau pe vremuri catehumenii adevărat ceice se pregăteau pentru sf. botez, apoi cei îndrăciți precum și penitenții publici adevărat cei păcătoși cari au făcut păcate mari și-i știa toată lumea și pe cari preoții nu-i deslegau până nu făceau pocăință publică.

Acum preotul îi provoacă pe „cei chemați”, să iasă din biserică, ca să nu mai rămână nici unul dintre ei în biserică și ca apoi să se poată încuia ușa bisericii.

Toată această parte a sf. liturghii este numai istorică. Astăzi sub „cei chemați” se înțeleg creștinii cari nu ascultă cu evlavie sf. liturgie și sunt reci față de cele sfinte. După unii „cei chemați” sunt creștinii păcătoși, cari, la sfârșitul lumii adevărat la judecata din urmă, vor fi deschiliniți, prin ingerii lui Dumnezeu, de către credincioșii cei buni, vor fi scoși afară din comuniunea sfinților, rămânând acolo numai bunii credincioși.

Cu aceasta se sfârșește partea întâie a sf. liturghii, adevărat liturgia catehumenilor.

Părintele Iuliu.

Impresia pe care o face sf. liturgie

Anglicanul Wherton spune următoarele despre impresia pe care a făcut-o asupra lui o sf. liturgie latină: „Puține persoane sunt, după cum cred eu, în cari, dacă iau parte la o sf. liturgie, să nu se nască simțăminte dacă nu de cucernicie, cel puțin de venerațiune. Când lordul Bolingbroke a ascultat sfânta liturgie în capela din Versailles (lângă Paris) a spus către un marchiz (nobil) care se afla lângă el: „Dacă aș fi eu regele Franței, aș îndeplini însumi ceremonia aceasta”.

Pilde pentru viață

Cum asculta sf. Ioan Vianney, când era copil, sf. liturghie!

Preotul sfânt de mai târziu, sf. Ioan Vianney era copil în vremea revoluției franceze, care a ținut dela 1789 până la 1804. În vremea aceea biserică a fost foarte batjocurată în Franța, episcopii și preoții au fost prinși, întemnițați și uciși, iar puștii cari au mai rămas s'au ascuns, îmbrăcându-se în haine de bucătari, de soldați, de cerșetori, care cum putea.

Sf. liturgie nu se putea slugi pe acelea vremuri, decât în ascunzișuri, prin pivnițe și prin păduri, departe de zgomotul lumii, căci altfel revoluționarii puneau mâna pe preoți și credincioși și-i luau prizonieri și-i batjocoreau și băteau și-i chiar omorau.

Foarte interesant ne descrie sf. Ioan Vianney, preotul de Ars cum se mai numește, cum s'a cuminecat el mai întâi într'o cameră a unei contese, fiind fereștile astupate, iar preotul nefiind îmbrăcat în odăjdii, ca să poată fugi în caz de primejdie.

Spovedania a făcut-o în podul unui grajd, pe fân, în vremea țării descărcau un car de fân, iar preotul era îmbrăcat în haine de bucătar. Copilul însuși era atunci de 11 ani, îmbrăcat în niște haine ree, ca nimenea să nu bănuiască, ce are de gând să facă.

Oare, dac'ar veni la noi acuma astfel de vremuri, câți creștini s'ar afla cari să înfrunte orice primejdii și să ia parte la sf. liturghie?

Oare cari dintre cetitorii acestei gazete ar ascunde preoții și ar aduna credincioșii la sf. liturghie în te miri ce pivniță ori pădure?

Fără dragoste mare către Isus Cristos nu se poate ajunge la nimic.

Regele — crâsnic

În Boemia era rege, între anii 920 și 929 Venceslav, care a fost un rege foarte pînă și cu frica lui Dumnezeu, pe care biserică-l înșiră între sfinții săi. Atât de mult cinstea sf. liturghie, încât lemnele de lipsă pentru coacerea prescurilor le tăia și ducea însuși, iar grâul din care se făceau prescurile îl alegea însuși tot asemenea și strugurii din cari se storcea mustul și se făcea vinul pentru sf. liturghie. Bunică-sa, sf. Ludmilla, a fost aceea care l-a crescut atât de creștinește. El însuși făcea pe crâsnicul ori de câte ori se slujia sf. liturghie în capela sa.

Partarea aceasta atât de creștinească nu -a plăcut fratelui său păgân Boleslav, care l-a și omorât cu lanca în ziua de 28 Sept. 929.

Acest rege nu s'a sfii să slujască el însuși zilnic Regelui regilor. Iar noi?

O mare rupere de nori în județul Someș. O ploaie mare, adevărată rupere de nori s'a abătut mai în zilele trecute asupra comunelor Căca, Zalha, Valea Hranei, Gârboș, Gălgău, Cetal și Ciurenii, din județul Someș. Ploaia a fost așa de mare că a îngrozit lumea. Puhoalele de apă au măturat totul din calea lor. Sute de case, hambare, șuri, grajduri și vite au fost luate de ape. Din nefericire furtuna și ploaia au omorât zeci de oameni. Unii au fost prinși de apă pe ulițele satului, alții au murit sub dărâmturile caselor năruite de ploaie. Numai în comuna Căca au fost omorâți peste 40 de oameni. Postul de jandarmi, școala și biserică din comuna Valea Hranei au fost măturate de furia apelor.

Crestături

de Gavril Todica

Htler, amenința în 6 Oct. 1939 că orice s'ar întâmpla, un lucru va fi sigur, și anume că armata germană niciodată nu va capitula, adecă nu se va da bătută.

Churchill, prim-ministrul Angliei, declara în ședința Camerei comunelor din 4 Iunie 1940 că orice s'ar întâmpla, un lucru e sigur, și anume că Englezii niciodată nu vor capitula.

Dacă nici unii, nici alții nu vor capitula, armata firească nu poate fi alta decât prelungirea războiului până vor cădea fără puteri atât unii cât și alții. Pentru păcatele și răutatea oamenilor, poate, așa trebuie să fie.

De altcum, Englezii au mai purtat războaie îndelungate, chiar contra Francezilor, pe timpul lui Napoleon. Din istorie se cunoaște chiar „războiul de 100 ani”, purtat de Englezi contra Francezilor, care război abia s'a terminat în 1424, după ce au rămas istoviți cu toții, încât nu s'a putut încheia nici măcar o pace regulată între cele două popoare, cum se încheie după alte războaie. La așa ceva ne putem aștepta și acuma după învoilburarea crâncenă dintre Germanii uniți cu Italienii de o parte și Englezii uniți cu Francezii de altă parte.

Numai Dumnezeu știe când și cum se vor descurca.

*

Invățăminte din viață. — Se știe că o familie fără copii se stinge în curând.

O familie cu un singur copil iarăși se stinge în curând, de cumva acel copil, la timpul său, nu are o familie numeroasă.

O familie cu 2 copii rămâne staționară: nici nu crește nici nu scade. Bine înțeles, dacă împrejurările sunt normale. Totdeauna pe împrejurări normale se face socoteala.

Familiiile cu copii mai mulți cresc și se lamulțesc, dar nu ca frunzele pe copaci, cum s'ar crede, ci mai încet. S'au făcut cercetări miștoase și îndelungate, din cari s'a statorit că:

din 100 familii cu câte 3 copii, în 100 ani, au ajuns 128 familii cu câte 3 copii;

din 100 familii cu câte 4 copii, în 100 ani, au ajuns 172 familii cu câte 4 copii.

Dacă ținem socoteala de populațiile unor țări, desprindem câteva fapte de mare însemnătate, cari ne explică încetiva și cauzele războaielor mai nouă. Să luăm, ca exemplu, numai trei state: Franța, Germania, Italia.

Franța: După recensământul (numărătoarea locuitorilor) din 1876 Franța avea 36.911.488 locuitori, pe un teritor de 528.401 km. pătrați.

După recensământul din 1936. numărul locuitorilor francezi se urcase numai la 41.907.056 pe un teritor de 550.986 km. pătrați, ceea ce abia ne dă 76 locuitori la km. patrat, în mijlociu.

În 60 de ani, populația Franței abia a crescut deci cu 5 milioane locuitori.

Germania: După recensământul din 1875, populația Germaniei era de 42.727.360 locuitori pe un teritor de 539.816 km. pătrați.

În 1933 populația Germaniei era 66.843.000 locuitori pe un teritor de 470.700 km. pătrați, mai mic decât al Franței.

În 1938, după alipirea Austriei, populația Germaniei era de 78.110.000 locuitori, pe un teritor de 557.582 km. pătrați, ceea ce ne dă 135 locuitori la km. patrat, adecă aproape de douăori cât în Franța.

Italia: În 1871 avea 26.801.174 locuitori pe un teritor de 296.322 km. pătrați.

În 1936, numărul loc. era de 43.691.000, pe un teritor de 310.106 km. pătrați, ceea ce ne dă 141 locuitori la km. patrat.

Aceste cifre grăesc mult pentru cine vrea să le înțeleagă.

Ele ne spun mai întâiu, că în timp ce populația Franței crescuse cu 5 milioane locuitori, Germanii s'au înmulțit cu 24 milioane pe un teritor egal cu al Franței, iar italienii cu 18 milioane locuitori, pe un teritor mai mic decât al Franței, pământ mai mult muntos și neroditor, încât Italienii pare că ar fi sortiți să roadă numai stâncile.

Ele ne mai spun, că atât Germanii cât și Italienii sunt siliți să și reverse încărțuiva prisosul populației, chiar prin războaie, dacă pe cale de pace nu pot și nu au putut.

Păcate mari

Scrisu gazetelor că în multe părți din țară, concubinii, adică acela cari trăiau în căsătorie nelegitimă, s'au căsătorit legitim și în fața sfântului altar. Fără îndofală că acestea sunt tot semne îmbucurătoare, semne de o întoarcere spre legăturile cele bune ale sfintei biserici. Și este cu atât mai îmbucurător, că se face lucrul acesta la îndemnul și sub oblăduirea stăpânirii, a Statului. Dar sunt mulți acești concubinarii. Sunt cu sutele, în toate părțile.

Mai de mult erau numai țigani. Ei erau deprinși să încheie căsătoriile la salcă. Au început apoi cu vremea și Românii să se îndulcească din acest preacinstit obicei țigănesc și nu numai cel dela orașe, dar chiar și cel dela sate. Și decăderea a mers și mai departe, ajungând lumea să nu mai socotească de păcat lucrul acesta. Ba prin unele părți ale țării au ajuns să fie la modă și așa numitele căsătorii de probă. Acela cari vreau să se la, trăiesc o vreme împreună și apoi se despart, ca și când n'ar mai fi fost nimic între ei. Tot lucruri de cari te îngrozești când le vezi și le auzi.

Lumea nu se mai gândeste parecă la păcat, la tratul de continuă necurăție pe care-l duc acela cari trăiesc necununăși.

Și câte rele, amărăciuni nu izvoresc din această stare nepotrivită de lucruri. Trăinicia unei familii, a unei căsnicii, n-o poate da decât căsătorii încheiate în fața altarului. Legământul pe care și-l dau soții numai așa are valoare și trăinicie. Altcum acea căsnicie este pornită spre risipire. Dacă nu este nimic ce să-i împledece, soții de căsătorie se despart, de ceie mai multe ori, la cea dintâi ceartă mare. Se ajunge apoi la case stricate, la copii părăsiți și lăsați în voia sorții. Într'un sat au ajuns

Foița „UNIRII POPORULUI”

SRISOARE

Mamă, ești acum bătrână, de necazuri și de vreme...
Părul tău e alb ca floarea albă crengilor de meri,
Timpul vitreg pe a ta frunte încrețită, tot mai cerne
Gânduri negre, amărăciune, suferințe și dureri.

Te-am lăsat în casa mică, fără sprijin, părăsită
Și de ultima-ți nădejde și de singuru-ți copil.
Astăzi plâng, mă cheamă dorul de căsuța învechită,
Să revin, dar nu pot, mamă, mi-e rușine și-i târziu...

Am plecat nezis de nimeni, fără țintă'n lumea largă,
Să-mi găsească norocul, Doamne, eram un copil nătâng,
Nu știam că fericirea-i lângă tine, mamă dragă,
Nu știam, tu nu mi-ai spus-o, astăzi singur văd și plâng.

Măi lăsat să plec, iubirea ce-mi purtai mi-a dat dreptate,
Tu voia-i să-ți vezi ferice, fără griji odorul tău,
Nu știam că fericirea 'n lumea aceasta se împarte
După legi streine nouă, astăzi văd și-mi pare rău.

E târziu, ce-a fost odată... astăzi doar un vis e, mamă...
Via înmormântată la umbra anilor umpluți de chin,
Inzadar îți speli în lacrimi mohorâta ta năframă,
Căci trecuți odată anii, ori ce-ai face, nu revin!

Cămpian Mihai Alex.
Șc. Norm. cl. VI-a

Biserița minunată

Era pe vremea când Dumnezeu cu sfântul Petre umbla pe pământ din sat în sat, din țară în țară, să cunoască necazurile oamenilor, să ajute, să vindece, să judece.

Întâlniră în drumul lor puțini oameni buni și foarte mulți oameni răi. Sămânța milei, a

dragostei, a dreptății era rară de tot pe pământ, iar buruiana răului creștea stufoasă și puternică pe lângă toate cărările.

Sfântul Petre zicea de multe ori:

— „Doamne, am umblat destul prin lume: să ne întorcem de acum în raiu.

— „Ți-e frică, Petre, că sântul de atâta răutate, voi stânge neamul omenesc de pe fața pământului?

— „Așa e, Doamne!

— „Nu-ți fie frică! Tu vezi doar că eu mai mult ajut și miluesc decât pedelesc.

— „Așa e, Doamne, dar și răbdarea dumnezească poate avea un sfârșit.

— „Nu, Petre, îndurarea mea e nemărginită. Și apoi vezi tu bine că oamenii sânt mai vrednici de milă decât de pedeapsă.

Și așa umblând din țară în țară, din sat în sat, iată că într'o zi ajung într'un cătun în care era zarvă mare. Năvăliseră oamenii din satele vecine și legau cot la cot pe creștinii din cătun. Li legau la stâlp și-i băteau amarnic cu bețe. Nu era cruțat nici popa, nici primarul din cătun.

— „Pentru ce pedeapsa asta, oameni buni? întrebă moșneagul, la stânga căruia se oprise Sfântul Petru.

— „Pentru prostia lor, moșule, răspunse un român. Oamenii ăștia și-au atricat biserica. Aveau biserică de bârne de stejar, micuță, ce-i drept, dar destulă pentru ei, o mână de oameni. Ce le-a trântit prin cap? Să și facă una mare de piatră. În prostia lor, îndată ce au cărat câteva care de piatră, au descoperit biserica cea veche, i-au deschiat bârnele și le-au pus gramadă într'un loc. Ș'apoi, după ce n'a mai ră-

mas decât fundamentul, ei au plecat cu toții cu carele după piatră. În vremea asta au căzut ploii mari, râul s'a umflat, a ieșit din albie, a luat bârne, coperiș, tot ce a fost material din vechea biserică. Pe de-asupra, drumurile s'au înnoțit, s'au desfundat, și ei n'au putut veni cu carele. Au trebuit să desjuge boii, și să lase carele acolo.

Acum trebuie să le facem noi biserică: Nu-i putem lăsa păgâni în mijlocul nostru. Dar trebuie să le dăm înainte o pedeapsă, să se cumințească, cum s'adune întâi materialul, să facă biserica cea nouă întâi și numai pe urmă s'o dărâme pe cea veche.

— „Dacă-i așa, apoi pe dreptate li pedelesc”, șopti Sfântul Petre.

Dumnezeu se făcu a nu auzi, și zise:

— Care e preotul din cătun?

Toți bătrânii din cătun aveau bărbi mari și pe semne că Dumnezeu nu l'putu deosebi pe popă; pe vremea aceea și popii purtau țări de lână albă și cămeși largi și lungi ca și țărani.

— Iată-l! zise un român arătându-i pe un biet moșneag, sfârșit de suferință. Cățiva stropi de sânge erau înghețați în barba-i albă.

— Să-mi spui, părinte, cum a fost cu biserica, zise Domnul.

— De, om bun și-al lui Dumnezeu, cum să fie! Cătunul nostru a fost sat mare și așezat. Pe vremuri era o biserică cu temelie largă, ca de mănăstire. Biserica s'a dărâmat de ani, oamenii s'a împărășiat de năvala păgânilor, și strămoșii noștri, când s'a mai potolit viforul vremurilor, au durat o bisericuță din bârne, pentru mâna de oameni câți se mai strânseseră din bă-

doi vecini ca după ani de trai nelegiuit și în păcat, să-și schimbe nevestele ca șiganii. Ba mai rău și decât șiganii, fiindcă după traiul pe care l-au dus, nu-și mai știau copiii, care a cui sunt, și i-au împărțit frățește pe din două.

Răul și rușinea aceasta trebuie înlăturată cât mai curând din satele noastre. Biserica de mult luptă pentru căsătoria religioasă. Acum sunt semne că o ajută și stăpânirea. Se face prin stărpirea concubinajului un mare bine familiei și neamului.

Când îți faci de lucru cu necuratul

Intâmplarea s'a petrecut în America, peste apa cea întinsă a Oceanului. Este vorba de două femei, dintr'un orașel american, mama și fata. Amândouă urâte de mama focului, dar meștere tare în legatul și deslegatul farmeceilor, a lucrurilor tainice și ascunse.

Bărbatul era muncitor în port. Toată ziua căra saci și încărcă vapoarele. De răul și uratul din casă nu mai da cu zilele pe acasă.

Nevastă-sa și cu fata își făceau și ele meșteșugul. Făceau să joace mesele, scaunele și chemau la vorbă pe cei trecuți în altă lume.

O vreme bărbatul a încercat să le desfășoare de acest meșteșug întunecat. Le-a pus mâna în cănepa dracului și le-a dat o bătăie soră cu moartea. N'a avut însă ce face și a trebuit să se dea el bătut.

Dacă au văzut femeile că bărbatul nu le mai are grija și-au făcut și mai tare de cap. Intr'o seară și-au pus în gând să stea de vorbă, chiar cu necuratul, cu tartorul și căpetenia dracilor. Au închis bine ușile, au acoperit ferestrele și au stins lumina. Așa pe întunec l-au pofțit apoi pe întunecimea-sa să vină să stea de vorbă cu ele. Ce s'a întâmplat nu se știe. Când a venit însă seara târziu acasă bărbatul și-a găsit nevasta și fata cu mințile sărite dela loc și în casa lui totul era învălmășit și răsturnat.

Femeile plângeau și se trăgeau de cap de groaza celor petrecute.

Erau lecuite pentru totdeauna de dorința de-a mai sta de vorbă cu puterile întunecului.

Iadul dela Dunquerque

Din luptele pentru cucerirea orașului Dunquerque — Cum au fost scăpați dela moarte de către o femeie, 450 de răniți.

S'a vorbit mult în vremea din urmă despre orașul Dunquerque. Ceea ce l-a făcut așa de vestit au fost luptele mari cari s'au dat între Englezi, Francezi și Germani pentru cucerirea lui. În cele din urmă Francezii și Englezii s'au retras în Anglia, lăsând orașul în mâinile Germanilor. A fost cel din urmă oraș care a mai rămas necucerit din marea bătălie pentru cucerirea Flandrei. Luptele cari s'au dat acolo vor rămânea pentru multă vreme în istoria lumii. Morții și răniții au fost mulți de amândouă părțile. Spitalele și corturile au fost prea mici pentru adăpostirea lor. Iată ce povestește o femeie, dna Cazimir-Parler, numită și „Ingerul din Danquerque“.

Ea era ca îngrijitoare de răniți într'un spital din apropierea orașului Dunquerque. În curând însă numărul răniților cari veniau a fost așa de mare că mulți au trebuit să fie duși în altă parte. În drumul lor șirurile de răniți au trebuit să treacă prin focul artileriei și mitralierelor dușmane.

Soarele ucigător

Pe lângă durerile mari pricinuite de răniile lor, soldații mai trebuiau să sufere și căldura îngrozitoare a soarelui. Era cald — spunea ea — și soarele ardea ucigător. Soldații se chinuiau mult. În spital era numai ea singură și n'avea cine să alerge după ajutor.

În cele din urmă s'a hotărât să plece după ajutor. Toate spitalele din apropiere erau însă nimicele de bombe și dintr'odată s'a pomenit singură într'un câmp, bătut de focul mitralierelor și tunurilor.

Curajoasa femeie nu s'a dat însă bălăc S'a hotărât atunci să se întoarcă și să caute un vapor. S'a aruncat în apă și a înolat către cel mai apropiat vapor, care se vedea larg. După o oră de luptă cu valurile mării a fost văzută de marinari cari i-au venit în ajutor.

Cu ajutorul marinarilor de pe acel vapor a putut apoi să scape și pe răniți, cari îi avea în grijă și să-i ducă în Anglia.

Prăpădul ploilor în țară

Ploi mari în toată țara — Safe coplesite de furia puhoaielor

Săptămâna care a trecut a fost o săptămână de ploi lungi și dese în întreaga țară. Cerul a fost mereu închis și acoperit de nori, iar soarele s'a arătat puțin și rar. În unele locuri ploile au ținut zile în șir. Apele râurilor au crescut mult revărsându-se peste maluri, acoperind sate, sâmbături și făcând pagube mari.

În Moldova apele Trotusului, mălmele de furia puhoaielor au acoperit sâmbăturile de pe maluri, au năruit case și au stricat poduri. Așa în ținutul Asăului, au fost stricate 15 poduri. O parte din comunele Lăloaia și Comănești au fost acoperite de ape. Oamenii au fugit, lăsând pradă puhoaielor tot avutul lor. Sute de animale au pierit înecate.

Pagube mari au făcut ploile și în Muntenia și în Oltenia. În multe părți oamenii s'au putut scăpa dela înec numai cu bărci și luntri.

În regiunea Râmnicul Sărat s'au înecat peste 2000 de oi. Pagubele sunt de peste 10 milioane de lei, în această regiune.

Mai avem încă dire „Calendarul dela Blaj“ vre-o 20 de exemplare. Celce dorrește să i alibă, să ne trimită într'un plic (cuvânt) sau prin mandat postal 15 Lei, și noi îl trimitem imediat calendarul.

trânii gospodari. Au ridicat bisericuța pe o parte din temelie vechea biserici.

Și au trăit ei așa, cu alea și cu necaz, dar la număr au crescut, și bisericuța nu-i mai încăpea. Unde mai pui că grinzile se găuriră de cari, se afumară pe dinăuntru, și casa Domnului noi știam că trebuie să fie luminoasă și curată, ori nu-i așa?

— Așa este, răspuse Domnul cu graiul moșneagului.

— Aveam și cântăreți vestiți, dar ce folos! Glasul lor n'avea unde să răsună: bisericuța era mică și cu boltitura joasă; dacă întindeai mâna, ajungeai cerimea. Iar noi credeam că biserică trebuie să fie înaltă, să aibă unde cânta deplin și întreagă lauda lui Dumnezeu.

— Așa este, răspuse Domnul,

— Cei mai bătrâni din sat, când muriau, lăsau cu limbă de moarte: „Să faceți biserică nouă pe temeliiile largi ale celei vechi. Numai atunci cătunul nostru va fi iar sat“. Și un neam de om după altul se tot hotări să s'apuce de lucru, dar la hotărâre au rămas.

Noi cei de-acum, voind toți să facem biserică cea nouă, dar știind slăbiciunile omenești, că vorba o spui mai ușor, dar fapta o faci mai greu, ne-am zis: ca să fim siguri că vom zidi biserică nouă, haideți s'o dărmăm pe cea veche, să nu-mi mai rămână pricină de nelucrare zicându-ne: mai putem aștepta, pentru că tot avem unde ne'nechima. Și am dărmat biserică, pentru ca să luăm razimul slăbiciunii omenești. Credeam că nu va fi niciun păcat.

— Nici nu-i păcat, a fost o faptă cuminte, zise moșneagul de lângă Sf. Petre.

— Acum noi n'aveam de unde ști că vor ieși apele. D'acau ieșit, se vede că dela Dumnezeu a fost și asta. Birnele vechi le-au dus asta e adevărat.

— Viitorul e dela Dumnezeu, voi n'aveți nici o vlnă“, zise iar moșneagul. „Dar vina voastră e că n'ați adunat materialul trebuincios.“

— Am strâns materialul cu voia lui Dumnezeu, suspina popa: L-am adunat dar nu se mai vede, l-au înoroit apele, dar nu l-au putut duce, că-i tot piatră cioplită. Aștia, cari ne judecă pe noi, au văzut numai câțiva bolovani, pe cari nămolul i-a astupat. Ne-am întristat și noi când am văzut prăpădul, dar ne-am zis: nămolul îngrașe pământul. Și tot vitele noastre și hrana noastră vor câștiga. Că din ce lasă Dumnezeu să fi-se întâmpile, nu poate ieși rău pentru oameni cu inima curată.

— Cuminte bătrân“, șopti Sf. Petre la urechea Domnului.

— Auziți oameni buni, ce spune popa: c'au adunat materialul, dar că-i înămolit.

— Minte, minte, strigară oamenii.

— Ați cercetat voi să vedeți și pe urmă să pedepsiți?

— Am cercetat!

Dar atunci, ca prin minune, nămolul dispăru, și de sub el se iviră petri frumos ciopliți a be că omătul, pietri multime mare, foarte mare.

Deslegați-i pe creștini!, le porunci Domnul. Și apropiindu-se de popa, îl desleagă el însuși.

— Să vii, părinte, să ne arăți unde-i temelie cea veche de biserică“, li zise cu blândețe.

Popa, abia mișcându-se, de înțepenit și de dureri, veni și-i arată locul de temelie.

Dar abia-l arătă, și locul acela întreg se curăți de bălării, și temelie se vedea de-un stâmpen ieșită din pământ.

Și care sânt piatrile care vine pe temelie și în zid până la brâu? întrebă iar Domnul.

Și abia începu să le arate preotul, și pietrele se așezară în zid, ca din mâna celui mai iscusit meșter.

— Și care sânt pietrele din brâu în sus și cărămizile pentru boltă? zise din nou moșniacul la dreapta căruia stătea uimit Sf. Petre.

Și până a nu le arăta bine, pietrele, cărămizile se zidiră la locul lor. Și tot așa fu cu coperișul, cu turnul, până la coperișul turnului.

— Să ne ierțați, zise popa, îngrozit de așa minune, chiar plecară cu carele după niște table ușurele de piatră verzie, cu care aveam să acoperim turnul. Carele ni-s înămolite încă și, deci, materialul acesta nu-l avem.

— Unde puterea omenească a făcut tot ce a putut, lipsa o mai împlinește și Dumnezeu, zise bătrânul!

Și, până a nu sfârși vorba, turnul întreg era acoperit cu o platoșă groasă de aur, ce strălucia de-și lua vederile.

Și până să se desmetească oamenii de minunea aceasta, cei doi moșnegi, Dumnezeu și Sf. Petru, se făcură nevăzuți.

Ion Agărbiceanu

Citiți și răspândiți
„UNIREA POPORULUI“



Pace la Dunăre și în răsăritul Europei. — Lupte crâncene în Africa, Mediterană și Franța. — Spre sfârșitul războiului din Europa. — Dnii Hitler și Mussolini s'au întâlnit pentru a hotărî condițiile de pace.

Regele și România în ochii străinătății

Implinirea celor zece ani de domnie ai M. S. Regelui a fost salutată cu multă bucurie de toate gazetele străine. S'au scris cu acest prilej articole pline de laudă despre Regele nostru și despre țara noastră. S'a arătat că în vremurile grele de azi România, prin o politică chibzuită și cuminte de pace, a știut să rămână neutrală în Europa. În zece ani M. S. Regele a clădit o Românie puternică și unită. Faima lui a crescut mult peste hotare și odată cu aceasta a crescut și faima țării.

România s'a arătat, prin politica pe care a dus-o până acuma ca o țară de ordine în partea de răsărit a Europei.

Acestea sunt cuvintele pe cari le scriu gazetele altor țări despre noi, arătând cum ne îndecă și ne prețuiesc.

Liniește în țară

Intrarea Italiei în război a adus oarecare liniște în țările din Răsăritul Europei. Au fost temeri că această intrare va frânge liniștea și pacea de aici și va face ca războiul să se întindă și mai mult. Au venit însă declarațiile Italiei și lumea s'a mai liniștit.

În țară s'au făcut la toate școlile lucrările de încheiere de an. Pe la sfârșitul acestei săptămâni s'au sfârșit și examenele de bacalaureat, ultimii școlari plecând astfel spre casă.

În străinătate

Săptămâna aceasta a fost plină de întâmplări mari. După intrarea în război a Italiei lumea s'a așteptat dintr-o zi într'alta, să intre în război și Turcia și Egiptul.

S'a vădit apoi dintr'odată că și la miez-noapte, răsărit ar fi primejdie de nemulțumire și ceartă, între Rusia și Italia.

În această vreme au venit în continuu vești de frământare și din America. Poporul american se frământă mereu în fața războiului care zguduie Europa.

Lumea părea că este în fața unor lucruri mari, cari vor hotărî pentru multă vreme soarta popoarelor.

Țările din partea de răsărit și miez-zi a Europei au declarat prin imputerniciții lor, că ele vreau să ducă și pe mai departe o politică de pace și neutralitate.

Ungaria rămâne pe pace

Așa a vorbit Ungaria. Prin conducătorii ei, a spus că înțelege pentru ce a intrat Italia în război și că ea rămâne să ducă și pe mai departe o politică de pace și de neutralitate.

Ea a mai spus că nu-și va schimba nici-o dată politica din afară.

A spus apoi că nu sunt adevărate zvonurile date de gazetele americane, că ar fi concentrat trupe la granița României.

Pace în Balcani

Deasemenea s'a vorbit de hotărârile pașnice și ale țărilor din Balcani, adică ale Iugoslaviei, Bulgariei, Greciei, și Turciei.

O mare gazetă sârbească „Vreme” a arătat că intrarea în război a Italiei nu a schimbat aceste hotărâri și nu a sdruncinat pacea țărilor balcanice.

Cele trei țări mari, Rusia, Germania și Italia, vecine cu popoarele din Balcani, n'au interesul și nici nu vreau ca să strice această pace. Ele urmăresc ca în Balcani să se păstreze aceeași stare de azi, adică să nu se schimbe nimica.

Din toate părțile, dela Berlin, Moscova și Roma au sosit veștile că Rusia, Germania și Italia n'au nimic împotriva politicii de pace pe care o duc țările din Balcani.

Ce face Turcia și Egiptul

Mal primejdută și mal aproape de război se vedea Turcia. Nu se știa ce va face această țară, Războiul începea în Mediterana împotriva Angliei. În această mare Turcia își are și ea interesele ei.

Afară de aceasta anumite lucruri și angajamente o leagă de Anglia. S'a așteptat ca un sfat al miniștrilor să hotărască, ce are de făcut Turcia.

S'a știut și acest sfat al guvernului turcesc și Turcia a rămas să-și continue vechea politică de pace.

La fel s'a vorbit mult și de hotărârile pe cari le va lua Egiptul în această săptămână. Mal întâi guvernul egiptean a rupt legăturile cu Italia. În declarația pe care a făcut-o guvernul egiptean a arătat apoi că Egiptul nu va intra în război decât în ziua când va fi atacat de soldații italieni.

Acesta a fost răspunsul pe care Turcia și Egiptul l-au dat la intrarea Italiei în război și cu aceasta vântul primejdiei s'a mai îndepărtat.

Neînțelegerea între Rusia și Lituania

Cum scriam mai înainte, semnele unui foc mai mic s'au fost arătat și între Rusia și vecina ei Lituania. Primejdia s'a văzut încă de mai înainte, când a fost vorba de o schimbare de guvern în Lituania.

Primejdia s'a potolit însă mai repede chiar decât ar fi crezut lumea.

Rusia și-a arătat într-o scrisoare nemulțumirile pe cari le are față de Lituania și ce vrea dela ea.

I-a cerut între altele să pedepsească pe mai mulți conducători lituanieni, cari s'au făcut vinovați de unele provocări și răpiri față de trupele sovietice cantonate în Lituania.

Se știe că Rusia făcuse încă mal demult o înțelegere cu guvernul lituanian, potrivit căreia avea dreptul să țină trupe în această țară.

A mai cerut apoi ca să se lasă liberă intrarea trupelor rusești în Lituania, cari să ocupe mai multe orașe lituanene. Toate acestea — spunea guvernul rusesc — trebuiau făcute pentru ca pacea și înțelegerea să rămână între cele două țări.

Propunerile rusești au fost primite și trupele Rusiei au trecut granița Lituaniei, ocupând orașele, Vilno, Rasseiniri, Panevezys și Siauliai.

Estonia și Letonia au primit un ultimatum

O provocare asemănătoare cu a Lituaniei, au primit și vecinele ei, Estonia și Letonia.

Guvernul rusesc a adresat câte o scrisoare guvernelor leton și estonian, în care le cere aceleași lucruri pe cari le-a cerut și guvernului lituanian.

A cerut adica Letoniei și Estoniei să-și schimbe guvernele și să lasă liberă intrarea trupelor rusești pe pământul lor. Guvernul Estoniei a primit propunerile Rusiei. Nu se știe, care sunt țelurile pe cari le urmărește Rusia prin aceste ocupări. Se bănuiește însă că sunt semnele și pregătirile unor noi orânduri și schimbări în Europa.

Spania a declarat că nu se amestecă în luptă

Un semn că lumea nu dorește întinderea focului a fost și declarația Spaniei.

În urma intrării Italiei în război, guvernul spaniol a ținut o consfătuire, în care s'a hotărât ca Spania să nu se bage în luptă.

Primele zile de război ale Italiei

Încă din prima zi ce a urmat după declarația de război, regele Victor Emanuel a încredințat cu comanda armatelor italiene pe dl Mussolini.

Primele atacuri au fost date împotriva insulei Malta, stăpânită de Englezi. Marșii, avioanele italiene au bombardat această insulă.

Ca răspuns la aceste atacuri, Englezii au bombardat Libia și Africa de răsărit italiană. Deasemenea mai multe avioane engleze au făcut sboruri de recunoaștere deasupra Italiei de miez-noapte și au bombardat orașul Torino.

S'a anunțat apoi că un submarin italian a atacat două vapoare de război în Marea Mediterană. Luptele au continuat în Mediterana și pe pământul Africii. Aviația italiană a bombardat orașele Port Sudan și Aden. Pe mare, în apropiere de coasta Liguriei, s'a dat o luptă între vapoarele italiene și engleze. A fost scufundat un vapor de război englez.

După știrile date de Englezi, până acum și Italianii au pierdut în luptele de pe mare mai multe vapoare.

În cursul acestei săptămâni Italianii au bombardat pentru a doua oară insula Malta și câmpurile de aviație dela Cannet des Maures și dela Cuert Pierrefeu din Franța de miez-zi.

În Africa de miez-noapte și în Africa răsăriteană au început luptele între trupele engleze și italiene.

Războiul din Franța

Încă la începutul săptămânii trecute, guvernul francez s'a refugiat în provincie. Atacul început împotriva liniei Weygand a continuat cu înverșunare.

Germanii au înaintat pretutindenea, pe un front lung de peste 350 kilometri, în direcția Senel, pe Marna și în Champagne.

Dela Marea Măneștilor și până la Meusa bătălia a fost crâncenă. Germanii au făcut mari eforturi pentru a câștiga o biruință hotărâtoare. Pentru aceasta au aruncat în luptă forțe proaspete, ceea ce a făcut pe Francezi să se retragă.

Din zi în zi Germanii s'au apropiat tot mai mult de Paris, așa că bătălia care s'a dat de-acum pe Sena a și fost numită bătălia pentru Paris.

În cele din urmă împotrivirea Francezilor pe frontul din miez-noapte a fost înfrântă. Râul Sena a fost trecut în mai multe locuri și

Vineri în 14 Iunie trupele germane au intrat în Paris.

Tot în această zi trupele germane au pornit la atac împotriva liniei Maginot.

După lupte grele Germanii au cucerit fortul de la Saarbeu, una din cele mai puternice întărituri ale liniei Maginot. Acesta a însemnat apoi și începutul străpungerii acestei linii.

Către sfârșitul săptămânii s'a anunțat apoi și ocuparea orașului Verdun.

Scrisoarea dlui Paul Reynaud

În această vreme dl Paul Reynaud a trimis o scrisoare dlui Roosevelt președintele Americii, în care îi mulțumește pentru ajutoarele trimise și îi face cunoscut că Franța este hotărâtă să ducă lupta până la capăt.

Erau toate acestea înainte de căderea Parlamentului, în vreme ce guvernul se refugia din Paris și dl Reynaud se pregătea să plece pe front.

În răspunsul trimis dlui Roosevelt asigură pe președintele guvernului francez că America va mai trimite material de război pentru Franța și Anglia.

Declarațiile dlui Hitler

Tot în această săptămână dl Hitler a făcut în fața unui gazetar american însemnate declarații cu privire la politica Germaniei față de America și Anglia.

Germania — a declarat dl Hitler — nu are nimic împotriva Americii. Ea nu are nici un interes în lumea americană.

Întrebat, dacă urmărește să nimicească Anglia, dl Hitler a declarat că n'a avut niciodată acest gând.

Germania nu urmărește decât pacea, dar nu vrea ca alții să se amestece în drepturile ei de viață.

Franța hotărâtă să înceteze lupta

Întâmplările care s'au desfășurat apoi în Franța au fost uluitoare.

Guvernul Reynaud și-a dat abdicarea. La cârma statului a ajuns un guvern în frunte cu mareșalul Pétain. Acest guvern a hotărât să ceară pace.

În noaptea de 16 Iunie a cerut Germaniei să arate care sunt condițiile de pace pe care le pune.

Pentru a da răspunsul la cererea de pace a Franței, dnii Hitler și Mussolini s'au întâlnit la München. Până la încheierea păcii luptele continuă însă cu ferie în toate părțile.

Întâlnirea de la München

Această întâlnire a fost așteptată de lumea întreagă. Dnii Hitler și Mussolini s'au întâlnit la München, marți în 18 Iunie. Dl Mussolini a fost însoțit de contele Ciano și de mai mulți militari.

Întâlnirea a ținut o oră și jumătate. În această vreme, cei doi conducători au discutat și au fixat împreună condițiile de pace, pe care le au pus Franței.

Aceste condiții au fost trimise guvernului francez prin mijlocirea miniștrilor spanioli.

Nu se știe încă sigur, care ar fi aceste condiții ale Germaniei. Se spune însă că sunt foarte aspre și că Germania nu va primi să vorbească de pace atâta timp cât Franța nu va pune armele. Se crede însă că Franța va trebui să dea multe din bogățiile ei Germaniei și o parte din pământul ei va rămâne sub ocupația germană până la încheierea păcii generale.

Anglia continuă lupta

Dl Churchill a declarat că Anglia va continua lupta, chiar dacă Franța va face pace.

Vestea că Franța va face pace a făcut valvă mare în întreaga lume și bucurie multă în Italia și Germania.

Înțelegere între Anglia și Statele-Unite

O mare gazetă japoneză scrie că Anglia și Statele Unite ar fi făcut o înțelegere pentru apărarea în comun a coloniilor engleze și franceze din din apropiere.

Între aceste colonii ar fi și Australia, Noua Caledonie și Indiile Olandeze.

Tot această gazetă scrie că ar mai fi vorba și de o apărare și administrare a Indo Chinei franceze de către Anglia, Statele Unite și Franța.

Cât de adevărate sunt aceste știri nu se știe. Se vede însă că și Japonia urmărește cu îngrijorare întâmplările din Europa și se teme de schimbările care s'ar putea întâmpla și în coloniile franceze și engleze.

Germanii și bravura Francezilor

Pildele de eroism și bravură mare nu lipsesc nici din războiul acesta. O mare gazetă germană laudă într'un articol bravura soldaților francezi.

Așa spune că într'un loc un francez a rămas singur să oprească înaintarea trupelor germane. Toți ceilalți din apropierea lui căzuseră. A rămas el singur să țină plept dușmanul. Nu s'a dat. A secerat cât a putut cu mitraliera. În cele din urmă o bombă i-a nimicit mitraliera și i-a smuls o mână. Cu cealaltă mână vitezul soldat a scos revolverul și a început să tragă, până ce a fost învins într'o luptă corp la corp.

Colonelul german care comanda trupele a ținut el însuși să strângă mâna acestui soldat viteaz.

Un alt soldat francez rămas în viață, într'un adăpost de mitralieră s'a îndreptat liniștit către comandantul german care întinse pușca asupra lui. Cu capul sus, fără teamă, soldatul francez și-a scos o țigară, cerând foc de la dușman!

Chipuri din război



O bucătărie germană pe front



Soldați motocicliști englezi plecând la luptă

STIRILE SĂPTĂMĂNI



Oricine primește această gazetă trebuie s'o plătească. Așa poruncesc chiar legile țării. Noi n'am trimis nimănui gazeta decât dacă a cerut-o. Deci să binevoiască a ne trimite abonamentul, ca să nu fim siliți a-l preda avocatului nostru.

Pentru monumentul la mormântul lui Al. Lupeanu-Melin a mai binevoit a contribui *păr. Alimpu Costea* preot pensionar din Sînl. jud. Târnava-Mică cu suma de Lei 100. Adăugând această sumă la cei 21.710 Lei depuși cu libelul Nr. 341 la banca populară „Axente Severu” din Blaj, avem suma de Lei 21.810. Rugăm pe cititorii noștri să binevoiască a mai contribui, ca să putem ridica odată acel monument.

Paștile anulului 1941. Sinodul bisericii ortodoxe din România întrunit la București în ziua de 11 Iunie, a fixat data Paștilor anulului 1941, pe ziua de 20 Aprilie.

Se scumpesc bucatele. În toate țările Europei prețul grâului este mai urcat decât în America. Anul acesta, din cauza ploilor recolta de grâu va fi slabă, iar din America, grâul se poate aduce numai cu mari greutăți. Războiul de pe apă pune în primejdie orice transport de grâu. Din aceste cauze grâul se va scumpli și mai mult. De asemenea s'a urcat și prețul porumbului, ajungând la 51.000 lei valoarea.

Au murit, fiind mușcați de albine Copilașul Ion Tulbure din comuna Răchtele, Mehedinți, rămânând acasă numai cu o surloară de a lui, s'a jucat în apropierea stupului din grădina. În jocul lui copilașul a luat un muș și a început să umble pe la stup. Infuriate albinele au tăbărit cu sutele asupra lui omorându-l. La strigătele nenorocitului copilaș i a alergat în ajutor surloara lui. N'a mai putut scăpa nici ea de înțepăturile albinelor. Când au venit părinții acasă, și-au găsit copilașii morți în grădina între flori.

Farmece pentru noroc în dragoste. Minte slabă de femele veți zice și dumneavoastră iubiți cititorii. Omul sănătos la cap nu se prea încurcă cu farmece și lucruri de acestea. Numai firile slabe se lasă amăgite. Când văd însă ce-au făcut îl prea târziu. Așa s'a întâmplat și cu femeia Șara Filip din București. Într-o zi a venit la ea femeia Maria Călugăru, spunându-i că bărbatul ei o înșală și că ea îl poate aduce pe calea cea bună. I-a cerut însă în schimb bani pentru farmece. Încredințată, Șara Filip a ascultat o și i a dat suma de 30.000 de lei, haine și lucruri de valoare. Soțul apucat pe căi greșite nu s'a întors acasă și atunci s'a trezit și ea și a dat în judecată pe vrăjitoare. Banii pe cari i-a dat ca să scapă de vrăjitoare nu i-a mai primit. Pentru prostia ei și-a mâncat o parte din avere.

A omorât-o pentru că trăia cu tatăl său. În marginea comunei Bogda din județul Arad, s'a petrecut în zilele acestea, o întâmplare sguđuitoare. Tânărul Moraicu Vasile din această comună a omorât cu o lovitură de cuțit pe femeia Trofina Croitorul. Cauza acestui omor a fost următoarea: Bătrânul Moraicu, tatăl ucigașului s'au îndrăgostit de femeia Trofina Croitoru, mult mai tânără ca el. Pentru dragostea aceasta bătrânul și-a părăsit nevasta

și copiii și a început să trăiască cu Trofina. Nimic nu l-a mai putut opri dela această dragoste. Au fost zadarnice lacrimile femeii, ale copiilor, gura lumii. Toate au fost zadarnice. A rămas să trăiască mai departe cu Trofina. În zilele trecute tânărul Vasile Moraicu întâlnindu se cu drăguța tatălui său, a rugat o să-l lase părintele în pace și să-și găsească alt bărbat. În loc să răspundă împăciuitoare, Trofina a început să-l ocărăască pe tânăr. Infuriat de aceste vorbe Vasile Moraicu a înjunghiat-o apoi s'a dus singur de s'a predat jandarmilor.

Mulțumită publică. Credincioșii bisericii Române Unite din Ghijsa-de sus județul Târnava-mare, aduc și pe această cale D-Sale D-lui Iuliu V. Albini, proprietar de mla din Zlatna și mare protejator al bisericii noastre, sincerile și vtile lor mulțumiri pentru darul de 2000 Lei (două mii Lei) făcut bisericii noastre. Bunul Dumnezeu să-i deie multă sănătate, iar jertfa să-i fie primită la tronul ceresc. (Păr. Simlon Stoifă.)

În loc de scorțișoară otravă. O groznică nenorocire s'a întâmplat în comuna Orodelu din județul Dolj (Oltenia). Învățătoarea Aurelia I. Albu a făcut o colivă pentru pomenirea celor morți. Din această colivă au mâncat mai mulți prieteni și cunoscuți de ai ei. N'au trecut însă decât câteva ceasuri și toți acela cari au mâncat, în număr de 20 se sbăteau în ghlarele morții. În stare foarte grea ei au fost trimiși la spitalul din orașul apropiat, unde s'a aflat că ei au fost otrăviți. Ce se întâmplase? — În loc să presare scorțișoară, învățătoarea Aurelia Albu a presărat otravă.

Încă o armă americană de luptă. Se spune că meșterii și inginerii americani au mai născocit o nouă armă de luptă și încă una minunată și ucigătoare. Anume zic ei, că au acum la aeroplanele de luptă un fel de ochian, cu ajutorul cărui pot ochi orice lucru mai mărșor, la o depărtare de 3 kilometri. Această armă va fi dată pe mâna aliaților, ca s'o folosească în războiul cu Germanii și Italianii. Tot ei mai spun apoi, că aceasta armă se fabrică foarte greu, așa, că chiar dacă vor pune Germanii mâna pe aceste arme, nu-și pot face la fel decât într'un an și jumătate.

Trei fetițe s'au înecat într'o baltă. În zilele trecute fetițele Eugenia Crimorime în vârstă de 7 ani, Maria Temerov în vârstă de 5 ani și Iosefina Temerov în vârstă de 3 ani, din comuna Storojineț se jucau în marginea unei băltoace din apropierea casei părințești. Din cauza ploilor mari din vremea din urmă, această băltoacă s'a umplut cu apă, fiind adâncă de aproape un metru. În timpul jocului o fetiță a alunecat și a căzut în baltă. Celelalte fetițe au sărit și ele în apă ca să și ajute tovarășa de joc. Apa fiind destul de adâncă pentru ele, fetițele s'au înecat. După câteva ceasuri părinții au putut doar să pescuiască din apa turbure a bălții, trupurile celor trei copile.

Bivolul nărăvaș. Se știe că bivolul nu poate suferi culoarea roșie. Când vede roșu înaltea ochilor se infurie și prăpădește tot ce-i lasă în cale. În zilele trecute s'a întâmplat o mare învălmășeală pe străzile unui oraș sârbesc, din cauza unui bivol. Săteanul Dubinic Ioan mâna spre locul de târg al orașului o pereche de bivoli mari și frumoși. Cum era vreme frumoasă, lumea se plimba pe străzi, îmbrăcată de vară. Printre aceia cari se plimbau erau și doamne și domnișoare îmbrăcate în rochițe roșii și cu umbrele roșii în mână. Când a văzut atâta roșă înaltea ochilor, un bivol s'a infuriat tare și a luat-o pe trotuare. A fost o învălmășeală mare. Domni și domnișoarele fu-

geau care încotro de groaze bivolului infuriat. Nu s'a găsit nici unul care să încerce a-l sta împotriva. În cele din urmă unul polițist i-a venit o idee minunată pentru a potoli animalul infuriat. A luat o pompă de apă și când bivolul s'a arătat a început a-l uda. Ca prin farmec l-a potolit și țăranul a putut să pună mâna pe el.

Scumpete nerușinată. În vara anulului acesta la Brașov s'a vândut kilogramul de morcovi vechi cu 35 lei. Iată până unde merge nerușinarea unor oameni! Istr'o țară ca a noastră, cu atâția cultivatori de pământ s'au găsit oameni cari să ceară pe o ferdelă de morcovi aproape 400 lei. Aceștia sunt oameni, cari vreau să se îmbogățescă cu orice preț, înșelând lumea și mai ales lumea săracă și nevoiașă. — Poate se va găsi și pentru ei cineva care să-i sature de îmbogățire și să-l trimită la răcoare.

Când pleacă nevasta dela bărbat, lucrurile bune cu siguranță că nu se întâmplă. Femeia Călin Florica din Craiova plecase dela bărbat de mai multă vreme. Ea zicea că nu mai poate trăi cu el și că viața lor a fost un șir neîntrerupt de certuri și bătăi. Dela despărțire, soțul ei a încercat în mai multe rânduri s'o facă să se reîntoarcă la casa lor. Zadarnice au fost însă toate încercările. Femeia nu mai voia să știe de el. Văzând că n'o mai poate întoarce, bărbatul ei a împușcat-o, apoi a încercat să se omoare și el. — Iată ce înseamnă o căsnicie stricată și pornită spre risipiră! Dela lucrurile mici oamenii ajung să se omoare.

Un păstor se luptă cu un lup turbat. O întâmplare puțin obișnuită s'a petrecut mai în zilele trecute în munții Moldovei, deasupra comunei Izvoarele. Tânărul Ion Dobrean din această comună păștea vitele satului în munte. În apropierea unui tufiș un lup neobișnuit de mare l-a atacat dintr'odată un bou din turmă. Lupul a mai mușcat apoi încă trei vite. Ingrozit tânărul Dobrean a pus mâna pe băta lui ferecată și a început să se lupte cu fiara. La strigătele lui de ajutor au venit și alți păstori și cu toții au izbutit să omoare lupul. Tânărul Dobrean a fost greu rănit în această luptă cu sălbătăciunea codrului. A fost trimis la spital și odată cu el a fost dus și capul lupului ucis de cloban. S'a aflat că lupul a fost turbat. — Sunt puține nădejdi ca tânărul să mai scape cu viață.

Mulțumită. Biserica română unită din filia Comlod jud. Mureș mulțumește din inimă marinoșilor donatori cari, cu obolul lor, au contribuit la restaurarea sfântului locaș al bisericii: dl Iuliu V. Albini, Zlatna Lei 2000; dl Dr. St. Böszörményi, Comlod Lei 1000; Stolui străjerelor Gimnaziului Comercial de fete, Aind Lei 500; dl N. Marinescu (colectă printre *bolnavii spitalului* de Stat și T. B. C.), Sibiu Lei 262; dl Dr. Ilie Grămadă, dela Universitatea din Cernăuți Lei 200; dna Silvia Bejan, dela Inspectoratul școlar, Arad Lei 200. Dela Biserica română unită din Teaca am primit cu mulțumită fruntarul vechei capele, Deosebită recunoștință datorăm dlui *Pamfil Șeicaru*, directorul ziarului „Curentul”, care a binevoit a publica apelul nostru, în prețiosul d-sale ziar. Chităm pe această cale și suma de 4200 Lei, ce s'a colectat în 1937 cu pantahuza. — (Curatoratul Bisericesc).

Cât de harnică este o albină

Ca să poată strânge un kilogram de miere, albinele trebuie să cerceteze cam o jumătate milion de flori. Dacă omul ar vrea singur să strângă atâta miere, ar trebui să lucreze, câte opt ceasuri pe zi, vreme de trei mii una sută douăzeci și cinci de zile (adică 25.000 de ceasuri în șir, cam zece ani de-a rândul). Iată deci că omul este mai slab decât o albină.



Buruieni și flori de leac

Tetul și salcâmul. Ceaiul de flori de tei liniștește nervii și tusa, iar băut cald după mâncare ajută la mistuire.

La răceală, ceaiul de flori de tei ajută la urinare și asudare. Florile de tei mai sunt bune și pentru îmbăierea copiilor fără somn și nervoși și pentru îmbăierea oamenilor nervoși. În baia copilului se pun 500 grame (o jumătate de kilogram) flori de tei, iar în a omului mare un kilogram.

Tot așa de bun pentru liniștirea nervilor, la dureri de cap, nesomn, este ceaiul de salcâm. Câteva cești de ceai de flori de salcâm sunt liniștitoare pentru cei bolnavi. Sunt bune numai florile. Frunzele și coaja sunt otrăvitoare.

Sunătoarea. Este o buruienă ce crește prin livezi și fânețe. Trebuie culeasă numai floarea fără frunze. Ceaiul de floare de sunătoare, 20 de grame de floare într'un litru de apă, este bun pentru mistuire și boalele de stomac. Se iau două cești pe zi, după mâncare.

Cu florile de sunătoare se mai face un fel de unt de sunătoare, un leac bun în multe boale. Acest unt se pregătește dintr'un amestec de vin, cu unt de lemn. La un litru de unt de lemn trebuie 500 grame vin alb și 500 grame flori de sunătoare. Aceste flori culese proaspete și strivite se țin 3 zile în amestecul de unt de lemn și vin alb. După 3 zile se fierb până ce vinul se evaporază. Ceace rămâne se pune în sticle și se astupă bine ca să nu se răncezească.

Acest leac se dă cu lingurița celor bolnavi de ficat (colică, piatră la ficat) și acelor cari au arsuri în capul pieptului. Unii folosesc untul de sunătoare și pentru lecuirea rănilor.

Izma. Este o buruienă pe care o cunoaște toată lumea. Cea mai bună pentru leac este izma spirtoasă. Ceaiul de foi de izmă este bun pentru dureri de pânțec, vărsături, și mătrice. Deasemenia ceaiul de izmă liniștește nervii, aduce sudoare și somn, dacă este băut seara la culcare. Izma de apă este bună pentru potolirea bătăilor de inimă și pentru întărirea celor slăbiți de boală. Mulți beau ceai de izmă de apă ca să li-se facă obrazul frumos. Din izmă se face și un fel de ulei, 100 grame izmă la un litru unt de lemn. Acest amestec se ține în sticle, la căldură, vreme de 8 săptămâni. Este un leac bun pentru reumatism. Se ung bolnavii de reumatism.

Foile de izmă sunt bune și pentru durerea de măsele.

Viile bătute de ghiață

În lunile de vară viile pot fi adeseori bătute de ghiață. Cu toate că ghiața nu bate mult, totuși pagubele pot fi mari.

De multe ori ghiața nimicește întreaga recoltă anului, ba chiar și a anilor viitorilor.

Partea de vijelie, ghiața în căderea ei rupe, zdrobește și sfășie frunzele vișel de vie, rupe și strică strugurii; uneori poate strica și lemnul bătrân al vișel.

Părțile bătute de ghiață, de pe lăstarii tineri se cunosc după aceea, că au culoare cafenie-negricioasă. Dacă îndolm aceste coarde, ele plesnesc ori se rup în locul în care rana a fost mai mare.

Primul lucru pe care trebuie să-l facă un plugar, într'o vie bătută de ghiață este stropitul cu zeamă de piatră vântată și var, adică cu zeamă de aceea cu care de obicei se stropește via.

Dacă lăstarii tineri au fost nimiciți, trebuie să ne îngrijim ca să putem avea coardele de rod pentru anul viitor. Noi lăstarii pe cari li va da butucul trebuie să fie îngrijiți, legați și stropiți, așa că până în toamnă să se poată coace lemnul.

Când lăstarii nu sunt decât în parte stricați, atunci se vor plivi numai lăstarii stricați și se vor lăsa cei buni ca să crească în voie.

Dacă ghiața va bate, după ce este format bobul de strugure, atunci și frunza este bine crescută și via nu va suferi așa de mult. Când ghiața bate, după ce via a intrat în pârghă, atunci nici pagubele nu mai sunt așa de mari, deoarece vița este bine apărată de frunze și se vindecă ușor.

Un lucru foarte bun pentru plugari este asigurarea care li ferește de pagube.

Fel de fel

Lume pe dos

Lumea aceasta pe dos se află în îndepărtatul pământ al Chinei. Locuitorii acestei împărății fac lucrurile tot pe dos de cum le facem noi.

În China nimenea nu-ți întinde mâna când te întâlnește. Chinezul când întâlnește un cu noscut, își strânge mâna lui proprie. Țăranii din China își fac casele dela acoperiș în jos, nu dela temelie ca noi. Chinezul își plătește doctorii când este sănătos. Când vrea să se răcorească, Chinezul bea băuturi fierbinți și își dă pe față cu un prosop tierbinte. Ca să arate că este bine crescut, Chinezul pleacă cât mai tere din limbă, când este poftit la masă de cineva. În China bărbatul poartă rochie, iar femeia poartă pantaloni.

Toți Chinezii își serbează ziua de naștere la anul nou. În China, datoriiile se plătesc de două ori pe an: de anul nou și în ziua de lună nouă, din luna a cincina. Dacă un datorar spală putina în ziua când trebuie să-și plătească datoriiile, atunci creditorul fuge după el cu o lampă aprinsă în mână până îl găsește.

Cosciugul, hainele de înmormântare și le cumpără Chinezul după plac, până este în viață.

O prevestire de pace

În șesul din mijlocul Alsaciei (un ținut din Franța) se găsește izvorul Sfintei Odile, de care este legată o prevestire de pace. Se spune că în vremurile de demult, Sfânta Odila se odihnea pe locul unde se găsește azi izvorul. Deodată, deșteptându-se, a văzut în fața ei un ciobănaș care-i aducea o oală cu lapte, Sfânta bău laptele, mulțumi copilului și plecă.

Se spune că pe locul unde a șezut sfânta a țâsnit un izvor, care în scurtă vreme a secat iarăși. Acest izvor, povestec apoi bătrânii, n'a mai început să curgă decât cu trei luni înainte de sfârșitul unui război. Lucrul acesta s'a întâmplat și în August 1918. Atunci izvorul a început să curgă iar, Când s'a încheiat pacea, izvorul a încetat de a mai curge.

Anul acesta, la mijlocul lunii Martie, izvorul a început să curgă din nou.

Oare să fie acestea semnele unei păci apropiate? Să fie povestea legată de acest izvor mai tare decât războiul acesta cutremurător, care nu pare că se va sfârși așa de repede? Vom vedea.

Poșta gazetei

Mihailă Popoviciu-Ighiușul Nou: Gazeta Vă mea începând cu 1 Iunie. Dela Administrație s'a trimis gulat. Dacă n'ați primit-o, Vă rugăm să întrebați la poșta.

Ștefan Minica-Reșița: Aveți o restanță de lei anume: lei 100 pe 1938, lei 150 pe 1939, lei 150 pe 1940.

Pr. Sabin Olăa-Cib: Suma de 810 Lei am trecut pe anii 1933—1937. Mai aveți: Lei 102 pe 1938, lei pe 1939 și lei 150 pe 1940.

Fr. Vasile Poriva-Jurul-de-Câmpie: Suma de 300, reținută din salariul Sfinției Voastre am trecut-o anii 1939 și 1940. — Chitanța nu Vă putem trimite.

Câmpean Mihai Alex. Versuri bunișoare. »Soare« o publicăm în numărul acesta al gazetei. »Mite-ne ce ai, spre a putea alege. »Dăltuitor« și »Pusti nu se pot publica.

Rusnac Mihail. Poezia »Mamei«, am publicat într'un număr trecut al gazetei. Celelalte nu se pot publica. Trimite-ne alte poezii, pentru a putea alege mai potrivit și mai bun.

Ioan Suci, cantor Frumoasa. Ne miră mult, c este celce vă ia gazeta tot mercu și scrie pe ca »rele. Noi de aicea o trimitem regulat. Am reclamat la poșta și așteptăm răspunsul Direcțiunii Generale. Dacă poți lămurii, cine e acel răutăcios, câștigă-ți doi matori, prin care să dovedești răutatea acelui om, și noi vom face proces.

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

Nr. 92 - 1940

Publicațiile de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că baza deciziei No. G. 495/1940 a Judecătoriei mixte Dumbrăveni în favorul reclamantului Banca Târnăvea s. a. Diclosanmărtin, repr. prin avocatul Dr. Br. Vajda din Diclosanmărtin pentru încasarea creanței 2232 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 1 (unu) Iulie 1940 orele 4 p. m. la fața locului în Comeniș, la domiciliul urmăritului Nr. c. 46 și 59 unde vor vinde prin licitațiune publică judiciară 2 dulapuri, 1 cestăn, 1 masă, 5 verigi de ciment și altele în valoa de 7800 lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dat în Blaj, la 11 Iunie 1940.

1-1 (81)

Indescifrabil, portărel

JUDECĂTORIA DE PACE MIXTA BLAJ. SECȚIA C

Nr. 2074/V938 cf.

Extract din publicațiune de licitație

În cererea de executare făcută de urmăritorul Banca Agrară S. A. Cluj contra urmărit Jacob Dom. protopop dom. în Iernut.

Judecătoria a ordonat licitațiunea execuțională ce privește porțiunea imobil.ului situat în comuna Blaj, circumscripția judecătoriei de pace mixtă Blaj, cuprinsă în Cf. a comunei Blajsat Nrul coalei Cf. Blajsat Nr. 199 de ordine A+1 top 97/2/4 cu preț de strigare 54 000 lei pentru încasarea creanței de 81.072 Lei, cu pital și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de 17 luna Iulie anul 1940 ora 11 în localul oficial al cf. strada Judecătoria de pace mixtă Blaj.

Imobilul ce va fi licitat nu va fi vândut pe un preț mai mic decât din prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau efecte de casă socotite după cursul fixat în § 42 legea LX. 1881, sau să predă aceluiaș delegat chitanța constatând depunerea judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147, 750, 170, legea LX. 1881; § 21 legea LX. 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întregască imediat garanția — în aceeaș parte procentuală a prețului de strigare — la acelaș termen și parte proceatuală a prețului ce a oferit. (§ 25. XL. 1908).

Dată Blaj la 20 luna Ianuarie anul 1939.

Direct. Cf.

ss. ARTUR BERAN

Judecător sef

ss. ALEXANDRESCU

81 (1-1)

Pentru cont. INDESCIFRABIL